iranvarzeshii

ستاره جالب تیم ملی امریکا و یوونتوس

مک کنی، از هری پاتر تا پوگبا

جلوتر از حساس‌ترین مقطع دوران حرفه‌ای، وستون مک کنی همان وستون مک کنی است. او با لبخند به سایت «گل» می‌گوید: «نمی‌دانم آیا این رویه زودگذر است یا اینکه واقعاً بامزه هستم. اما به نظر می‌رسد مردم کارهایم را دوست دارند و مرتب می‌پرسند: او الان چه می‌کند؟» سؤال خوبی است چون مک کنی همیشه در حال انجام کاری است. او ماه گذشته در بازی نمایشی رونالدینیو و روبرتو کارلوس در کنار تعدادی از درخشان‌ترین ستاره‌های گذشته و حال خودنمایی کرد. ماشین اسباب‌بازی خود را به مجموعه تمرین یوونتوس می‌آورد، با هواداران آواز می‌خواند و پرتاب‌های بسکتبالی عالی می‌اندازد. با شوخی با پل پوگبا در مدل مو بهانه خوبی برای شبکه‌های اجتماعی درست کرد.

در دنیای کاملاً جدی فوتبال، مک کنی یک شومن است، در زمین و بیرون آن. گل‌های خارق‌العاده می‌زند، تکل‌های مسخره می‌رود و به سبک هری پاتر شادی می‌کند. او هیچ وقت در جلب توجه کم نمی‌آورد؛ به خاطر اینکه خود خودش است، خوب یا بد. سال گذشته بدترین اتفاقات حرفه‌ای برایش رقم خورد اما تغییر نکرد، او بزرگتر شده و رشد کرده اما عوض نشده. جام جهانی و فصل سخت سری A در راه است، منتظر یک وستون مک کنی پیشرفته هستیم که البته باز هم وستون مک کنی است. خودش می‌گوید: «این خوشی من است، بگویم و بخندم. شخصیتم اینطور است. من همین هستم.»

در یک سال گذشته اوضاع برایش عالی پیش نرفته و بدترین اتفاق، محرومیت از تیم ملی امریکا به خاطر نقض پروتکل‌های کووید ۱۹ بود. او برگشت و اعتماد گرگ برهالتر، مربی تیم ملی کشورش را به دست آورد و وقتی مقدماتی جام جهانی تمام شد، بازیکن ثابت تیم شد. آن دوره نقطه سیاهی برای این هافبک بود، شبکه‌های اجتماعی همراه با اسطوره‌های امریکا مانند لاندن دوناوان در تعهد و پختگی او ابراز تردید کردند.

در نوجوانی در دالاس هم نگران برداشت دیگران از خودش بود چه به‌عنوان بازیکن و چه یک انسان. هنوز هم همین حس را دارد و درباره انتقاداتی که به او وارد می‌دانند، می‌گوید: «همه کسانی که دور و بر من هستند، می‌دانند بزرگترین منتقد خودم هستم، هزار درصد مطمئنم. ما معمولاً به شبکه‌های اجتماعی توجه زیادی نمی‌کنیم چون یک روز می‌گویند ما قهرمان جام جهانی می‌شویم و روز دیگر می‌گویند اصلاً می‌توانیم به جام جهانی برویم؟ اما ما اهداف خود را می‌دانیم.» محرومیت همه ماجرا نبود. مصدومیتی برایش پیش آمد که چند ماه از فصل سری A را از دست داد. وقتی برای بازی آخر فصل برگشت، یووه برای اولین بار بعد از ۱۰ سال فصل را بدون جام به پایان رساند. بعد هم شایعات انتقال منتشر شد. ماسیمیلیانو آلگری گفت یووه میلی به فروش مک کنی ندارد و خود او چند روز بعد گفت: «هر بازیکنی دوست دارد جایی باشد که او را می‌خواهند و برایش ارزش قائلند. در فصل نقل و انتقالات چیزهایی دیدم و شنیدم که بی‌سابقه بود، عالی بود.» او در مواجهه با بعضی چیزها مهارت دارد و این به خاطر بعضی هم‌تیمی‌های فوق‌ستاره است. در این ورزش به سطح خاصی می‌رسید، نمی‌توانید همه را راضی کنید.

> در دنیای کاملاً جدی فوتبال، مک کنی یک شومن است، در زمین و بیرون آن. گل‌های خارق‌العاده می‌زند، تکل‌های مسخره می‌رود و به سبک هری پاتر شادی می‌کند

وقتی اشتباه می‌کنید، همه شما را نمی‌بخشند و وقتی همیشه زیر نظر هستید نمی‌توانید همیشه روشن باشید حتی با انرژی مک کنی. او در حال آموزش است، که در این باره می‌گوید: «بیشترین چیزها را از کریستیانو یاد گرفتم. طوری که او در برابر رسانه‌ها و اتفاقات و حوادث قرار می‌گیرد، مستلزم داشتن ذهنی بسیار قوی است. حتی من گاهی خسته می‌شوم. کارهایی که امثال رونالدو می‌کنند برای من فقط قابل تصور است اما این هم بخشی از کار ما است.» رونالدو مدت زیادی است که از یووه رفته اما مک کنی یک فوق‌ستاره دیگر را در کنار خود می‌بیند که این یکی از نظر مک کنی شباهت زیادی به او دارد. بازگشت پوگبا به تورین یکی از داستان‌های جذاب تابستان در ایتالیا است. یکی از دلایل جدایی پوگبا از منچستریونایتد این بود که به خاطر شخصیتش به‌دنبال لذت بیرون از زمین فوتبال است. مک کنی برای بازگشت پوگبا هیجان‌زده است چه در زمین و چه بیرون آن: «فرصت فوق‌العاده‌ای است. او می‌تواند پاس‌های زیادی بدهد که خیلی‌ها از عهده‌اش بر نمی‌آیند یا اگر بتوانند با تلاش بسیار به آن می‌رسند. داشتن کسی مثل او در خط میانی چیزی است که واقعاً برایم اهمیت دارد ضمن اینکه بیرون زمین هم به همین اندازه برایم مهم است. انرژی‌اش، شخصیتش و اثرگذاری‌اش از جهات مختلف برای من آموزنده است و فکر می‌کنم برای همه مثل من فرصت خوبی است چون او می‌داند چطور اوضاع را آرام کند، جو را بسازد و واقعاً می‌توانم از این ویژگی استفاده زیادی کنم.»

او در هفته‌ها و ماه‌های پیش رو مشغله زیادی دارد. یووه در تور امریکا با چیواس، بارسلونا و رئال مادرید روبه‌رو می‌شود. بعد فصل شروع می‌شود و یووه برای بازگشت به قله فوتبال ایتالیا کار بسیار سختی در پیش دارد. بعد نوبت به جام جهانی می‌رسد که امریکا هشت سال برایش انتظار کشیده و در سال ۲۰۲۶ یکی از سه میزبان آن محسوب می‌شود، میزبان اصلی‌اش. مک کنی آماده است: «هدف من بازگشت با آمادگی کامل بود. در تابستان خیلی تمرین کردم و خیلی از اطرافیان وقتی برگشتم من را نمی‌شناختند.» اما راستش را بخواهید، مک کنی غیرقابل شناسایی است. یکی از ستاره‌های فوتبال امریکا و یک جوکر تمام عیار که همیشه راهی برای عوض کردن جو پیدا می‌کند. در زمین تمرین شوخ است، شبکه‌های اجتماعی عاشقش هستند و ستاره خط میانی است که همیشه لبخند به لب دارد. مک کنی، مک کنی است و حالا که قرار است در ماه‌های آینده با آزمون‌های خیلی سخت‌تری مواجه شود، سؤال در مورد او کمی تغییر می‌کند. دیگر نمی‌گویند «او الان چه می‌کند؟» و این سؤال جای خود را به «کار بعدی وستون چیست؟» داده است.

مانه برای دومین بار فوتبالیست برتر قاره آفریقا شد

سادیو مانه بازیکن سابق لیورپول که به‌تازگی به بایرن مونیخ پیوسته است برای دومین بار در طول دوران بازیگری‌اش موفق به کسب عنوان بازیکن سال قاره آفریقا شد. مانه ۳۰ ساله که اولین بار سال ۲۰۱۹ این عنوان را در دوران حضورش در لیورپول کسب کرده بود، در مراسمی که پنجشنبه شب در شهر رباط پایتخت کشور مراکش برگزار شد، درباره کسب این عنوان ارزشمند گفت: «بسیار افتخار می‌کنم و بی‌نهایت خوشحالم که یک بار دیگر این جایزه را دریافت می‌کنم. تشکر از مربیان، باشگاه و هم‌تیمی‌هایم در تیم ملی و تمام آن دوستانی که در لحظات سخت حمایتم کردند.» اگرچه مانه اولین بار سه سال قبل این جایزه را کسب کرد اما او برنده دو دوره متوالی این جایزه محسوب می‌شود چرا که شیوع ویروس کرونا باعث لغو مراسم اهدای جایزه بازیکن سال آفریقا طی سال‌های ۲۰۲۰ و ۲۰۲۱ شده بود.

جایزه بهترین بازیکن در رده باشگاهی در میان تیم‌های قاره سیاه به محمد الشناوی، بازیکن مصری تیم الاهلی مصر رسید. پاپه ماتار سار از سنگال به‌عنوان بهترین بازیکن جوان انتخاب شد. آلیو سیسه سرمربی تیم ملی سنگال بهترین مربی سال شد و تیم او هم بهترین تیم ملی سال لقب گرفت. جایزه بهترین باشگاه سال اما به تیم ویداد کازابلانکای مراکش رسید و جایزه زیباترین گل سال هم به پاپه عثمان ساخو، بازیکن تیم ملی سنگال رسید.

مارسیال

مورد اعتماد تن‌هاخ

اریک تن‌هاخ تصمیم گرفته آنتونی مارسیال را در منچستر یونایتد نگه دارد. یونایتد ابتدا به‌دنبال فروش یا قرض دادن این بازیکن فرانسوی بود. او نیم‌فصل دوم فصل گذشته را به‌صورت قرضی در سویا گذراند و زمزمه‌های جدایی‌اش مطرح بود. اما تن‌هاخ مانع خروج مارسیال شده، بویژه که او در سه بازی پیاپی در پیش‌فصل گل زده است و حالا به نظر می‌رسد که او مهاجم اصلی یونایتد برای فصل بعد باشد.

دیپای

از بارسلونا به نیوکاسل؟

ممفیس دیپای در آستانه خروج از بارسلونا قرار گرفته است. با حضور روبرت لواندوفسکی در بارسلونا و درخشش پیر-امریک اوبامیانگ در فصل گذشته، به نظر می‌رسد که اگر دیپای در بارسا بماند، به او فرصت چندانی برای بازی نخواهد رسید. به این ترتیب کاتالان‌ها به‌دنبال فروش این بازیکن هستند و نیوکاسل هم علاقه دارد که این مهاجم هلندی را خریداری کند. البته خود این بازیکن ترجیح می‌دهد راهی باشگاه بزرگ‌تری شود.

دنی آلوز

حضور در مکزیک

دنی آلوز به باشگاه پوماس مکزیک پیوست. او پیش‌تر عضو بارسلونا بود و با پایان قراردادش از این باشگاه جدا شد. این مدافع ۳۹ ساله دستمزد خوبی در این باشگاه دریافت خواهد کرد و انتظار می‌رود که با توجه به سن بالایی که دارد، در پست هافبک به میدان برود، نه مدافع راست. آلوز در میان بازیکنان فوتبال پرافتخارترین است. او امیدوار است که در جام جهانی ۲۰۲۲ قطر هم بازی کند.

مهاجم جدید لیورپول سرانجام درخشید

ستاره‌ای به‌نام نونیس

داروین نونیس سه بازی با پیراهن لیورپول انجام داده و شرایط بسیار خوبی پیدا کرده است. این خبر بدی برای ترول‌های اینترنتی است. آنها نونیس را با اندی کارول مقایسه می‌کردند و موقعیت‌هایی که او از دست داده بود را مسخره می‌کردند.

این خبر خوبی برای یورگن کلوپ هم هست. تازه در پیش‌فصل هستیم، اما آن لبخند آشنا به‌صورت کلوپ برگشته است. او پس از چهار گل نونیس مقابل لایپزیگ گفت: «او جعبه پاندورا را باز کرد.» لیورپول این بازی را با نتیجه پنج بر صفر برد.

پیش‌تر می‌گفتند یک بازیکن جدید باید شش یا حتی نه ماه فرصت داشته باشد تا در باشگاه جدیدش جا بیفتد، اما ما در عصر توئیتر به سر می‌بریم و بازیکنان جدید بسیار سریع قضاوت می‌شوند و تحت تمسخر قرار می‌گیرند.

نونیس مقابل منچستر یونایتد تنها ۳۰ دقیقه بازی کرد و همان کافی بود تا بگویند که قیمت ۶۴ میلیون پوندی این بازیکن بسیار بالا بوده است. ترول‌ها کلیپ‌هایی از فرصت‌های از دست‌رفته او ساختند و کلمه «کارول» را ترند کردند. کارول با قیمت بالایی به لیورپول پیوسته بود اما در این تیم تنها ۱۱ گل زد.

نونیس پس از بازی مقابل کریستال پالاس در شبکه‌های اجتماعی نوشت: «مقاومت» و علامت «هیس» را گذاشت. بدترین کار این است که به افرادی که تشنه توجه هستند، توجه کنید، اما حتی فوتبالیست‌های نخبه هم انسان هستند. نونیس می‌دانست که فرصت آن را می‌یابد که منتقدانش را در زمین ساکت کند. این بازیکن مقابل لایپزیگ همین کار را کرد. او بین دو نیمه جای روبرتو فیرمینو را گرفت و در ۲۳ دقیقه هت‌تریک کرد و در آخرین دقایق هم گل آخر لیورپول را زد. کلوپ گفت: «این شبی بی‌نقص و تمام‌عیار برای او بود.»

گل اول او از روی نقطه پنالتی بود. محمد صلاح معمولاً پنالتی‌ها را می‌زند اما او اجازه داد که نونیس پشت توپ بایستد. کلوپ گفت: «نمی‌دانم که این بندی در قرارداد جدید او است که تا این حد بخشنده باشد یا نه!»

درست است؛ این بازی دوستانه بود، اما اگر او پنالتی را از دست داده بود، بی‌تردید توجه منفی بیشتری معطوف او می‌شد. پس از بازی، جیسون مک‌اتیر، کارشناس شبکه تلویزیونی لیورپول گفت: «او من را تا حدی یاد زلاتان ابراهیموویچ می‌اندازد.» اما کلوپ با دقت بیشتری صحبت کرد: «او مهاجمی متفاوت با بازیکنان فعلی و قبلی ما است. اما واقعاً مهاجم خوبی است!»

لیورپول حالا به اتریش رفته و یک هفته اردو خواهد زد. آنها قرار است با سالزبورگ بازی کنند. پس از آن، دیدار کامیونیتی شیلد با منچستر سیتی در راه است و بعد هم در ۶ آگوست، لیگ برتر با بازی در خانه فولام آغاز می‌شود. نونیس با این روند تا آن هنگام به اوج آمادگی خواهد رسید.

صلاح هم در بازی با لایپزیگ گل زد و فیرمینو و لوییس دیاز هم خوش درخشیدند. کاروالیو و الیوت پشت سر آنها عالی بودند و دیوگو ژوتا هم از مصدومیت برگشته است. خط حمله لیورپول بسیار جذاب به نظر می‌رسد.